

Deníky Františky Honlové z České Třebové. K vydání připravili a poznámkami opatřili Vladan Hanulík, Sylvie Černá, Andrea Hudáková, Lucie Jelínková a Michaela Šandová. Úvod Milena Lenderová

17. 4. 1875

Měsíc sotva vyhlédl z mračen, již ty ukrutnice jej zastřely. Mému oku poslala sem pozdrav krásné neznámé, již dnes snad poznáme, a Siriovi, jak mizí nyní jeho sláva! Hvězda, již sem zvolila dnes za poslici, byla jediná, jež se mi objevila. Neznám ji, ale slíbila mi, že mou žádost vyplní. Ha, co to. Ach, má rozkošná sousedka bez pochyby. O, jen kdyby mi popřáno bylo navštívit divadlo, je zde divadelní společnost. Dnes je tedy ta dávno 14 dnů čekaná sobota, však zmýlila sem se, než to neškodí, neočekávala sem nic při

/f 28/

jemného, jen nějakou změnu v jednotvárném běhu mého žití. Změnu? Aj, aj. Co by se změnilo, e, nechme těch hloupostí. Pana Kt. sem měla tu čest dnes potkati se sl[ečnou] V. a pí Geor., nevím sice, tak-li se podepisuje. K mému největšímu podivení poděkovala mi na můj pozdrav a jindy si mne nevšímající sl[ečna] V., jak se mi zdá, mne oslovila, toť něco něco nekaždodenního! Nevím, čím sem si zasloužila dnes jejich pozornost, právě já, čím jejich povrhování mnou. Nu, o tom se mně všecko zdá, že tuze dlouho píšu a o čem jiním[!]. Že dnes se vypínají chmury prozatím oblohou vládnoucí, již sem psala, ano mám natáhnout hodinky, již sice hezkou chvíli neslyším jejich veselý cvakot, ano před chvílkou sem měla v úmyslu jím dát příkaz. Ten, by mne svým mlčením nezlobily, a zapomněla sem! O má požehnaná paměti. Ve vedlejší komnatě se ozývá smích veselý, zajisté se neumějí jinak smát! Kdo je tak romanticky smýšlející jako p[an] Kt., zoufale se směje a skřípá zubama, že sem poprvé ucítla - snad hrůzu! Neznám tu slečnu, ale myslím, že as tak se zjevuje svým vyvoleným. Škoda, že nemám dnes mnoho myšlenek stojících za poznámku. Dnes tak krásně píšu, že bych již pro ten krasopis dnes celou noc psala. Dnes sem přelstila naše lidičky, mám pro zítřek petroleje dostatečně, ovšem do as 11 h[o]d[in]. Lidičky, pro boha vás prosím, nelekejte se! Kdybyste zítra uviděli sních. Kočky mňoukají o závod, chytré to duše myslely, abysme je nevyhnaly do zimy, skryly se v chodbě a nyní dělají muziku, e, příliš veselou. 1/2 10. h[o]d[iny]. Moje jsou o 4 m[inuty] napřed. Musíš si, děvčátko, kalafunou natřít struny,

aby si mohla hrát, vlastně přelíbezná pět. Ó, ty mezuláne! Tak daleko to tedy s tebou přišlo, že již ani nevíš, jak se píše pjet[!]? To se tedy Jungmann na tobě dočkal, nezdárná Češko!! Již vidím, že z tebe nic nebude, vlastně že budeš ničemou z Otrapova, či jak se to panství jmenuje? Kam se ubírá osamělý chodec, jehož kroky sem právě slyšela ozývat se? Co se plaš[íš], ty grobián[e]?

/f 28a/

Nemeškám vám vypravovati veledůležitou zprávu! Již sem skoro zavírala můj deník, an[!] v mém rozjímání se zakmitla, e, zakmitl jak svatojánská muška můj včerejší sen, zdálo se mi o Praze, panu Kj., čili Psp. A bylo to dosti hezké, já sem jej sama oslovila, jak také ne, vždyť sem hledala fotra, kterýž se mi ztratil, zanechav mne v hotelu při vybírání bryll.¹ Nevím, jak se má říci, obyčejně se říká brýlí, a to se mi zdá také lepší. Co se mi dnes zdálo? Neznám. Myslela sem také na to, že prý není všecko zlato. Jo jo, na to, že budu-li tak pilná jako posud, zlý že mne postihne osud. Co Apollo, to sou rýmy, jaké nenajde tak hned, pročež myslí, že jsou sladké jako staročeský med. A já budu spokojená, do prvního května mám těžkou úlohu, totiž jistě jednu zápisní knihu popsat. Budu-li chtít tentokrát ji vyplnit, tedy budu nucená něčí rozum ku pomoci povolat, nebo sama? Toť holá nemožnost. Zítra přijde Sepl a naplní naši máti nevypravitelným zármutkem, v pondělí ”odvod”, ach jak škubne pokaždé to slovo mým upřímnou sesterskou láskou naplněným srdcem! Věřu, kdyby smýšlely všechny sestry jako já a milenky kdyby se pod prapor náš přidaly, pak zajisté ty páni bratříčkové tak hrdinský si nepočínali. Mně je to k smíchu, to výská každý a dodává zmužilosti proň slzícím a pouze proto, by byl obdivován, nu ode mne nebude v tomto případě nikdo chválu slyšeti. Zítra neděle, jak všecko jinak vypadá nebe, tráva, květiny, lidé, psy, zvěř, hvězdy, husy, měsíc, atd. Ano i dlouhá chvíle se zdá býti jinačí než v jiné dny, to je věru pozoruhodné. Nu, zítra budu ustavičně zívát. Jestli pak sem již psala o Čk. Upomínání, mně se všecko zdá, že moje milá rudé vlasy má, žluté očičky, černé tvářičky, ect. ect. Brrrrr, to je zima, čert v horoucím pekle by zmrz, kdyby mu bylo tak zima, jako mě! Odebeřte se teď tiše, kam vám libo, já jdu za 3/4 h[o]d[iny] spát.

¹ Brylle, brýle.